

Si vas amb astronautes, acabaràs assegut a la Lluna

Encara no sé ben bé per quina estranya raó aquell matí vaig decidir de tornar sol a casa, caminant, en comptes d'esperar els altres i agafar l'autobús com sempre.

Va ser llavors quan l'Elisa va creuar el carrer i va venir cap a mi, tot pronunciant, més o menys, el meu nom.

—Ep, Galax! Que vas cap a l'«urba»?

La deessa de cabell roig Mart i els ulls d'ametlles amargues no va trigar gaire a explicar-me, com qui no vol la cosa, que acabava de tallar, de cop, amb l'imbècil amb qui se l'havia vist últimament.

—Com dius que es diu?

—Precisament, no es diu. A partir d'ara és l'Innominable.

L'Elisabeth i jo, junts!

Tant m'hauria fet que s'hagués dirigit a mi per insultar-me, però no només no es tractava d'això, sinó que ella cercava la meva companyia! Era el primer cop a la vida que creuàvem alguna cosa més que una vorera, de manera que el feliç esdeveniment va esborrar de cop allò que en aquells moments m'ocupava la ment i commocionava la meva vida: l'espera de la contemplació de la gran pluja d'estels fugaços que s'acostava al planeta Terra; era novembre i la visió de les Leònides, imminent.

La urbanització on vivim tots dos és el motiu pel qual l'Elisabeth i jo coincidim en alguna cosa més que en el canvi de classes a l'institut o al pati en temps d'esbarjo, encara que fins ara tenir interessos i amics diferents ens ha mantingut a una distància considerable.

L'Elisabeth, l'Elisa, l'Eli per a tothom, malgrat que té disset anys, com jo, és famosa per les seves coses, és a dir, per un expedient acadèmic desastrós i pel seu caràcter rebel i que passa de tot.

—Una, que li fot canya —es defensa, insolent—. Què passa?

Al·lego en defensa seva les circumstàncies personals, que cal considerar atenuants, ja que la seva és una família «bifàsica», en oposició a la meva, «mononuclear», com un ou ferrat compacte; és a dir, que és filla de pares separats i tota una experta a prendre el pèl a la seva progenitora, sota la tutela de la qual viu, tant com a canviar la classe de matemàtiques per la Carmela i desaparèixer per allí. Tot plegat, perquè li agrada provocar i alimentar la seva fama de noia dolenta entre els de la seva colla.

He esmentat ja que sempre m'ha tornat boig? Ella i aquell pírcing a la boca, o el diamant diminut a l'ala del nas... El mateix que li tremola en esclats de llum quan s'enfada com si anunciés una reacció en cadena descontrolada. Perquè l'Elisa és atòmica; una bola de foc gegantina que pot assolir milions de graus a partir d'una certa quantitat de matèria. Allò que els físics defineixen com a massa crítica i el poble anomena *tocar-nos els nassos*. L'Elisa ho té tot: tempesta i llum, bellesa i ombra.

És veritat que potser no sóc objectiu, perquè encara que la seva lluentor confirma que està formada d'estels, tothom s'adona que estic abduït pel

cosmos del seu melic. Em pregunto quina estranya conjunció fa que un astre com aquest s'hagi fixat en mi, un noi formal i obedient que, per més que li agradin les mateixes coses que a la resta, gaudeix especialment amb l'espai infinit.

Deu ser que sóc el seu pol oposat. Aquesta és la grandesa de la física!

És que jo crec en la física.

Li molo. En Joan Pérez Riquelme, àlies *el Galàxies*, mola a la lleona que molt rugeix, però que poc mossega, el meteorit que ha penetrat la meva atmosfera i que l'ha incendiat rere seu. Què dic meteorit: dic Sol, i em refereixo a l'estrella, aquella enorme bola de gas plena d'energia i en revolució permanent. Sol? He dit Sol? Ella només pot ser l'univers. A mi m'ho sembla des que sortim.

Perquè l'Elisabeth i jo sortim.

O entrem, segons es miri.

Això no m'ho pot negar ningú. Sortim de classe, i igual que abans jo esperava l'Olga i en Coro i ella esperava la Carmela, per posar un exemple, des d'aquell dia les nostres vides convergeixen fins que arribem al parc de la urbanització.

Malgrat tot i malgrat tothom. Malgrat els meus primers intents, tan maldestres.

Divendres.

L'acabava de deixar a la porta de casa seva —això sí, després d'una animada xerrada estel·lar—, quan vaig adonar-me que hauria estat perfecte convidar-la a sortir.

Idiota. Li ho demanaria per telèfon.

—Digui'm?

—Eli?

—Sí?

—Sóc jo.

—Qui?

—En Joan. En Joan Riquelme —vaig dir, abreujant els cognoms.

—Ah, sí, home. Digue'm, Galax.

—D'això, que dic que si ens veiem després...

Aquesta tarda.

—Buf. És que ja he quedat...

—Ah..., vaja...

—Ei, mira... Et deixo, que vaig superatabalada, saps?

Piiiiiii.

Des de llavors que escolto amb atenció els missatges que m'envia.

Perquè ella, a la seva manera, et diu les coses.

—Jo, és que sóc lleó, i no hi ha qui pugui amb els lleó, m'entens? Som molt nostres, molt independents.

Per això.

Amb ella s'ha d'anar sense presses. O és que l'univers harmònic en té gens, de pressa?